
Kapellbacken

Vårsolen strålade mjukt över Munsös landskap, där den stilla vinden bar med sig doften av fuktig jord och spirande gräs. Den 24 april samlades en grupp från Munsö hembygdsförening i den lilla byn Norrby för att bege sig på sin årliga vandring till Kapellbacken. Det var en plats som bar på en historia så gammal och mystisk att den nästan kändes som en saga.

Kapellbacken låg norr om Norrby, en liten höjd täckt av mossa och gamla stenar. Röset som låg där, omgivet av en krans av stenar, hade alltid fascinerat de som kände till dess existens. Det var ingen imponerande syn vid första anblicken – stenarna var små och låga, knappast likt någon byggnad. Men det var inte stenarnas storlek som gjorde platsen speciell, utan de berättelser som omgav den.

”Det sägs att innan kyrkan byggdes på Munsö hölls gudstjänster här,” berättade Lars, en äldre medlem av föreningen, medan gruppen långsamt vandrade längs stigen. ”Man tror att röset kanske lades upp redan på Ansgars tid, när han predikade i Birka. Tänk er, en plats där kristendomen först försökte slå rot i vårt hedniska land.”

Han tystnade för en stund, och gruppen stannade för att beundra en utsikt över de gröna ängarna vid Väsby gård. Fåglar kvittrade, och en mild bris svepte genom träden. Det var inte svårt att föreställa sig de första kristna som samlades här, i skydd av stenringen, för att hålla sina gudstjänster. De måste ha varit modiga, tänkte Eva, en av de yngre deltagarna. Att våga trotsa både hedniska grannar och den osäkerhet som kom med att tillbe en ny gud i en tid så fylld av gamla traditioner.

”Men varför störde de hedniska grannarna dem inte?” frågade någon i gruppen.

Lars log. ”Det sägs att de hedniska grannarna var vidskepliga. De vågade inte kliva innanför stenringen, kanske av rädsla för att förarga kristendomens gud eller sina egna andar. Så även om stenarna är små, var de ett slags skydd – en ringmur mot både människor och andar.”

När de väl nådde Kapellbacken stannade gruppen vid röset. Solen kastade långa skuggor över stenarna, och det var som om platsen själv viskade om sin historia för dem. Lars pekade på stenarna som låg i en cirkel runt röset.

”Namnet Kapellbacken säger mycket. Det här har alltid varit en helig plats. Röset är inte bara ett minnesmärke – det är ett arv från en tid då kristendomen och hedendomen möttes. Enligt vissa berättelser låg Sveriges första kyrka här, innan någon vågade bygga en på fast mark.”

Gruppen lyssnade andäktigt, och det var som om de kunde känna närvaron av de första kristna som en gång samlades här. De som trotsade motstånd och samlades i bön vid stenröset, medan solen gick ner över ängarna och Birka låg i fjärran.

När de vandrade tillbaka mot Norrby började skymningen falla. Föreningens medlemmar såg ut att bära med sig en bit av Kapellbackens historia i sina hjärtan. Det var en plats som påminde dem om mod och tro, men också om vikten av att vårda sitt arv.

Eva vände sig om en sista gång innan röset försvann ur sikte, och hon tänkte på vad Lars hade sagt. Kapellbacken var ett heligt minnesmärke, en plats som knöt samman deras nutid med deras förfäders kamp och tro. Och kanske, tänkte hon, var det just därför de samlades här varje år – för att aldrig glömma.